

Antiga llista de protectors del Museu-Biblioteca d'Olot, recuperada com a cartell del centenari.

Ara som un diumenge de tardor, d'aquesta tardor estranya, plugissera i massa tèbia. Em miro l'estàtua del mossèn, mentre els gronxadors són plens de nens i nenes que xisclen alegrois. En un banc del costat on seu la figura de bronze, tres mares magribines parlotegen i riuen amb mocadors al cap. A la

pista de formigó, un grup de xavalets juga a pilota emulant les proeses de Leo Messi. El món roda, i això ja és molt, i la tarda s'escola enllà de les Gavarres. Als *baulieus* de París cremen cotxes: *monsieur* Sarkozy no és mossèn Gumersind, certament.

Gerard Prohias

Doble centenari olotí: Museu i Biblioteca

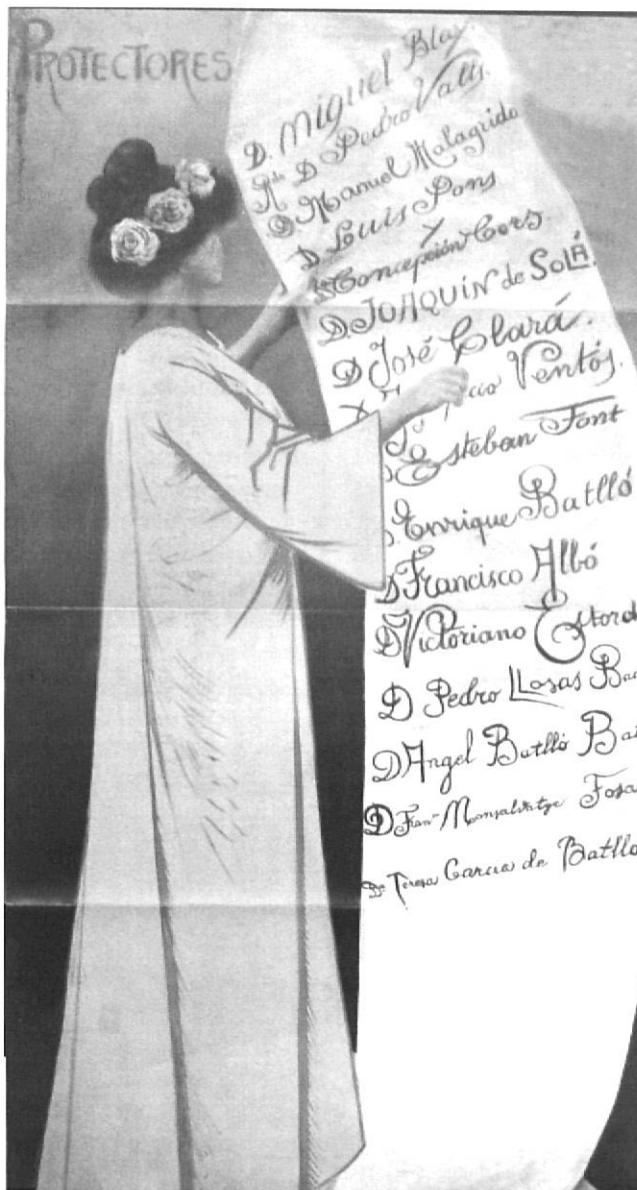
Olot ha celebrat amb diversos actes el doble centenari del Museu i de la Biblioteca. Tot i l'acord municipal de l'any 1893 de crear el Museu d'Antiguitats a la ciutat d'Olot, no es va inaugurar fins a l'any 1905, i quan va obrir les portes la institució museística ho va fer junt amb una Biblioteca.

El fet resulta remarcable en primer lloc perquè les dues institucions es creaven alhora, regides per un mateix patronat i un únic reglament, però també és significatiu perquè al principi del segle passat pràcticament no hi havia biblioteques públiques en el nostre país, i era una de les primeres mantingudes amb recursos municipals.

La institució es va ubicar a l'edifici de l'Hospici, una gran construcció civil situada al centre de la població i projectada per l'arquitecte de la cort Ventura Rodríguez, autor de molts edificis semblants escampats arreu de la península. Aquest gran

casal ha estat la seu de moltes institucions especialment estimades pels olotins, des de les escoles i l'institut a l'Escola de Dibuix, l'esmentat Museu, que ocupava una part de l'ala occidental del primer pis del claustre, i la Biblioteca, que estava a l'ala oriental del mateix pis.

Van ser diverses les famílies benestants i cultes olotines que van aportar obres d'art i llibres, i ho feren en tal generositat que l'any 1910 el nombre de volums recollits era considerable, fet pel qual va caldre nomenar un responsable per fer els primers inventaris tant de la biblioteca com del museu, i oferir

un servei públic de préstec de llibres. Aquest filantrop va ser el metge i historiador Joaquim Danés i Torras, que només la mort el va desvincular de la institució.

Quan l'any 1918 la Mancomunitat de Catalunya creà la Biblioteca Popular d'Olot, va fer que es plantegés si l'Ajuntament havia de continuar mantenint una biblioteca, quan a la ciutat ja n'hi havia una altra. Danés presentà un recurs, que guanyà, contra la decisió que havia pres el municipi de traslladar els llibres a la nova biblioteca.

El Museu Comarcal de la Garrotxa —ara una secció del MNAC—, és l'hereu d'aquell creat cent anys enrere, que continua ubicat en el mateix edifici de l'Hospici, ara en la darrera planta. Des de fa un temps està en un procés de replantejaments, ja que sembla que vol convertir-se en un Museu del Paisatge.

L'actual Biblioteca Marià Vayreda ha reunit en un nou edifici —situat on hi havia l'antic ajuntament de la ciutat, al carrer Major— bona part dels fons de les dues biblioteques que hi havia a la ciutat.

Per celebrar el centenari durant tot l'any 2005 es van fer un seguit d'actes, amb la voluntat que tothom hi pogués participar. Una exposició inaugurada per les festes del Tura recollia peces representatives tant del Museu com de la Biblioteca. Per visualitzar la dualitat de centres s'han confeccionat uns punts de llibre, que tenien la particularitat que estaven partits per la meitat, una part dels quals s'havien de recollir a la biblioteca i l'altre al museu. S'ha edi-

tat igualment una col·lecció de dotze postals, una cada mes, on es fa referència a diversos exemplars de premsa que al llarg dels anys han aparegut a la ciutat.

Altres actes populars, com una gimcana a la biblioteca, un concurs de punts de llibre coincidint amb l'any del Quixot, o acadèmics, com sessions de treballs i conferències, han complementat els actes del centenari.

Joan Sala

Vint-i-cinc anys de paraules infantils

Vint-i-cinc anys de Jocs Florals Escolars. Acte commemoratiu al Teatre de Sant Domènec de Girona i edició del volum dels últims cinc anys.

Escriure permet posar en ordre tot allò que portem a dins i exterioritzar-ho, per això és important treballar l'expressió literària en el anys d'educació escolar, que són també els de formació de la persona. Enguany se celebren vint-i-cinc anys de Jocs Florals i Literaris Escolars de Girona, una llarga trajectòria que ha permès donar veu als nens i nenes de la ciutat i descobrir-los la literatura com a eina de creixement personal i intel·lectual. Amb el suport imprescindible dels mestres, durant tots aquests anys els alumnes de les nostres escoles

han après a traduir en paraules sentiments, emocions, il·lusions i una visió del món que ha evolucionat també amb la societat.

Per celebrar aquest aniversari es va portar a terme un acte de commemoració al teatre de Sant Domènec, amb la presència de l'alcaldessa de Girona, Anna Pagans, i el tinent d'alcalde d'Educació, Joan Manuel del Pozo, com a representants de l'Ajuntament actual, i de les persones que van impulsar l'activitat en el seu inici, ara fa vint-i-cinc anys: Joan Miró (regidor de Cultura 1979-1983) i Antoni Dòmènech

(tinent d'alcalde d'Educació i Cultura 1979-1983), a més d'altres professionals directament implicats en el projecte. En la celebració es van llegir diversos textos guanyadors d'alguns d'aquests premis, en un viatge pels anys i la literatura a càrrec dels mateixos autors. En aquest context, es va presentar també el cinquè volum de composicions premiades dels Jocs Florals que l'Ajuntament de Girona publica cada cinc anys, *Jocs Florals i Literaris Escolars 2001-2005*, que en aquesta ocasió recull també la llista de tots els guanyadors en alguna de les edicions i escrits de les persones vinculades als Jocs al llarg de la seva història.

El projecte dels Jocs Florals Escolars de Girona va néixer els primers temps de democràcia, en plena

renovació educativa, com una via per donar relleu a la llengua catalana i incentivar l'expressió escrita dels alumnes. La situació política, social i cultural ha canviat molt, però l'esperit de fons continua vigent i necessari en el context social actual. Amb una gran tasca al darrere per part de moltes persones (organització, mestres, jurats, etc.), els Jocs Florals continuen donant als nens i nenes l'oportunitat de descobrir el poder de la lletra escrita per explicar-se i explicar-nos com absorbim la realitat. Vint-i-cinc anys de Jocs Florals són vint-i-cinc anys de paraules, un recorregut per la història de la ciutat a través de la mirada dels infants i joves que n'han escrit i n'escriuen el futur.

Glòria Granell Nogué